

DE BEVRIJDING ANNEMIEK WASSENAAR

Hijgend en in zichzelf vloekend fietst Marjan de St. Walburgstraat in. Het zweet plakt in haar nek en de Hondsrug waar ze hier tegenop zwoegt, maakt het er niet beter op. Normaal gesproken mijdt ze deze opdringerige uitloper van Drenthe liever maar ze wil snel naar huis. Hannah is al de hele dag alleen met haar Xbox en het was bovendien een lange dag op de groep.

Het begon 's ochtends al goed toen collega Bart haar voor de zoveelste keer mee uit had gevraagd. Ze vindt hem al tijden leuk, hij ziet er geweldig uit, is vrijwel altijd vrolijk en de bewoners zijn dol op hem. Hij is in alles het tegendeel van haar ex en ook van haar vader trouwens, maar ze durfde gewoon niet, nog steeds niet. Dus hij kreeg weer een nee te horen.

Als wraak had hij de groep om tien uur al verteld dat hij voor die avond een busje had geregeld en dat hij iedereen die dat wilde naar de Zuiderhaven zou rijden om naar het vuurwerk te kijken. De chaos was instant. Henk-Jan en Chris konden geen woord meer uitbrengen van opwinding terwijl Rolf luidkeels alles begon te declameren wat hij wist over het Gronings ontzet. Marieke wilde niet meer eten, Marko wilde niet meer stoppen. En geen van allen konden ze nog ze blijven zitten. Bart grijnsde haar af en toe sardonisch toe terwijl ze de orde een beetje probeerden te herstellen.

Goddank werden Nelly en Anke na de lunch opgehaald voor een lang weekend thuis op de boerderij in Loppersum, anders hadden ze het misschien niet eens gered met z'n tweeën.

Pas tegen drie uur was de rust weergekeerd. Ze hadden alle bewoners de tuin in weten te praten voor een kopje thee en daar was het zo warm dat de een na de ander wegdoezelde.

Laura en René van de avondploeg troffen de hele groep stilzwijgend aan rond de eettafel. Bart kon zelfs even weg om met Laura te overleggen over de logistiek van die avond.

‘Dat wordt een makkie vandaag,’ had ze René nog horen mompelen.

Maar dat was buiten Bart gerekend. Die had nog een troef in zijn mouw. Bij zijn afscheid vanuit de deuropening had hij iedereen luidkeels een gelukkig Ontzet toegewenst. Dat klonk zo naar ‘gelukkig nieuwjaar’ dat er een gejuich opging en de hele meute weer op hol sloeg. Er werd gekust en gejoeld en Marieke, blij met elk knuffelexcuus, vloog Bart om de hals en trok hem weer naar binnen. Dat was Marjans moment om te grijnzen en er snel van door te gaan. Morgen weer een dag.

Op de Grote Markt fietst ze het gekrioel in van kermisgangers, provincialen en eerstejaars studenten. Die laatsten doen zo zichtbaar hun best om het allemaal – de stad, het nieuwe leven en de intimiderende ouderejaars – niet eng te vinden, dat ze bijna ontroerd raakt. Ze moet altijd aan haar eigen introductie denken als het weer KEI-week is. Wat was ze blij dat ze eindelijk van huis weg was, maar wat had alles groot geleken en wat had ze hard moeten werken om te wennen. Ze had haar accent in die eerste week voorgoed van zich afgeschud, evenals haar stijve bloesjes, haar veterschoenen en haar schuldgevoelens. Ze had vrienden weten te maken, gezopen en gelachen, maar pas na een jaar voelde zich bijna net zo normaal als iedereen.

Ze glimlacht voorzichtig bij de herinnering, rijdt de Gelkingestraat in en parkeert even later voor de Albert Heijn op het Zuiderdiep. Toch nog maar wat boodschappen voor een gezonde hap vanavond. Hannah leeft tegenwoordig het liefst op broodjes hagelslag en cola, maar een pastasalade gaat er misschien wel in.

Ze gooit wat groente in haar mandje, een blikje zalm, feta en een fles goede witte wijn. Lekker voor op het balkon straks en misschien komt haar zus nog langs, die had zoiets laten vallen vorige week. Ook nog maar wat nootjes dan en een paar biertjes. Je weet het nooit met Maartje.

Na de standaardriedel over bonuskaarten, zegels en de bonwenst ze het kassameisje tot haar eigen verrassing een gelukkig Ontzet toe. Die kijkt daar echter niet van op en wenst haar hetzelfde, net als altijd.

Een kwartier later is ze dan eindelijk thuis. Ze zet haar fiets in de kelder en zeult de boodschappen naar boven door het trappenhuis. Ze rammelt hoopvol aan de deur maar moet zichzelf naar binnen laten.

‘Joehoe! Ik ben thuis!’

Uit de kamer klinken motoren en sirenes.

‘Hannah, kom even helpen! En zeg eens dag tegen je oude moeder.’

‘Jahaaa, daaag.’

Er klinkt een knal uit de kamer en dan komt ze er toch aan.

‘Heb je je een beetje vermaakt lieverd?’

‘Ja hoor, best wel. Wat eten we?’

‘Pasta. Hier, zet jij die wijn even in de koelkast. Dan zet ik vast water op.’ Ze begint in de keukenkastjes te rommelen op zoek naar tagliatelle, maar niks. Er zweven nog wat macaroniboogjes op de bodem van het kastje en dat is het dan.

‘Gaan we ook naar het vuurwerk kijken, mam?’

‘Ik weet niet lieverd, dat wordt wel heel laat. Morgen is weer gewoon een schooldag.’

De kast met voorraadartikelen biedt ook geen soelaas, zelfs de spaghetti is op.

‘Maar de hele klas gaat.’

‘We hebben het er nog even over, ja? Ik ben bang dat ik nog even naar de winkel moet. De pasta is op.’

Hannah draait dramatisch met haar ogen. ‘Jij vergeet ook altijd wat! We kunnen ook patat halen?’

‘Ik ga nog wel even naar de buurtsuper, mevrouw patat. Zet jij het water laag als het kookt? Ik ben zo terug.’

Marjan is net bij de kelderdeur als ze Hannah boven hoort roepen: ‘Máááám! Telefoon!’ Ze holt de trappen af met het zoemende ding als een boze bij in haar uitgestrekte hand.

‘Laat toch joh, ik bel straks wel terug. Eerst even pasta halen.’

‘Maar het is opa Berend!’

Inderdaad staat er ‘Pa’ te lezen in het schermpje. Ze zucht. Ook dat nog.

‘Met Marjan.’

‘Ja kind, met je ouwe pa hier. Luister eens, je moet me komen helpen. Ik heb mezelf opgesloten.’

Op de achtergrond hoort ze honden blaffen. Hard, monotoon en onophoudelijk. Hij moet er weer een paar hebben aangeschaft de afgelopen jaren. De laatste keer dat ze bij hem was, vlak voor moeder stierf, had hij alleen nog een oude schorre rottweiler.

‘Wat bedoel je, opgesloten? Waar zit je dan?’ Het aanhoudende geblaf werkt op haar zenuwen en voert haar tegen haar zin terug naar de boerderij in de Drentse bossen. De lange oprijlaan met de ijzeren poort. De kille kamers met de valletjes voor de ramen, altijd zwart van de vliegenstront. De eenzaamheid. Haar bleke zus die op haar veertiende was weggelopen en haar alleen had achtergelaten. De kennel met de kwijlende honden, het gesjouw met vers vlees voor ze naar school mocht. De diepe schaduw van de dennenbomen die ook bij dertig graden nog geen zonnestraaltje doorlieten. De woensdagmiddagen als haar moeder naar de stad moest ...

Nee. Niet aan denken. Ze spert haar ogen wijd open en loopt gauw naar boven. Naar haar frisse appartement. Hannah op de bank, alweer voor de Xbox, haar kat die zich loom uitrekt op de tafel in de middagzon. Het stadsgeruis op de achtergrond.

‘Ik heb mezelf opgesloten bij de honden,’ gaat haar vader rustig verder.

‘Hoe heb je dat in godsnaam voor elkaar gekregen?’ Ze vraagt het ondanks zichzelf, want wat maakt het uit?

Haar vader zucht geïrriteerd en herhaalt onbewust haar gedachten. ‘Wat maakt het nou uit hoe. Ik ben de sleutel vergeten, hij zit nog in het slot en de deur is dichtgevallen. Je weet dat ik er niet bij kan met die handen van mij.’

Ze zwijgt en stelt zich voor hoe hij erbij staat. De fletse ogen verongelijkt onder de zware wenkbrauwen. Zijn rug is nog recht als altijd maar zijn vingers staan krom van de reumatiek. Die grote handen met dat zwarte haar op de kootjes. Ze weet nog precies hoe ze eruitzagen. Het harde eelt op de knokkels van het vechten dat hij graag deed. De dikke blauwe aders die als kabels op zijn handrug lagen, de brede duimen. Zijn nagels waren altijd kort en schoon. Hij stond ze minstens tien minuten te schrobben als hij van de honden kwam. Voor hij haar bij zich riep. Ze had alle tijd om ze te bestuderen, die handen en die nagels. Van haar enkels naar haar knieën, naar haar dijen. Steeds opnieuw, steeds een stukje hoger. Tot hij begon te wiebelen en zwaar in haar nek begon te ademen. Als ze mocht opstaan had ze soms een natte plek in haar rok.

‘Zeg ben je daar nog, zeg eens w-’ Hij wordt onderbroken door een pieptoon.

‘Wat is dat?’

‘De accu, ik heb de telefoon niet op de lader gehad vannacht. Hij zal zo wel uitvallen Kom je? Neem maar een taxi vanuit Assen. De poort is op slot maar je weet waar de sleutel ligt. Breng Hannah maar naar je zuster.’

De commando's volgen elkaar op.

‘Of neem haar anders mee.’

Ze hoort hem nog net verlekkerd door het geblaf heen lachen voor zijn telefoon genadig uitvalt.

Op trillende benen loopt ze naar de bank en ploft naast Hannah, die nauwelijks opkijkt van haar racespel.

‘Alles goed met opa?’

Marjan haalt diep adem en denkt aan Bart met zijn idiote wens. ‘Ja hoor, prima, hij wordt wat vergeetachtig maar verder gaat het goed.’

‘Wanneer gaan we nou eindelijk eens naar hem toe?’

‘Voorlopig niet meid, hij vertelde net dat hij een tijdje op vakantie gaat. Hij had een oppas geregeld voor de honden en hij vroeg of ik over een week of twee even wilde komen kijken of alles goed gaat.’

‘Oh.’

Ze heeft haar auto in een flat geboord en is al niet meer geïnteresseerd.

Marjan loopt naar de keuken en schenkt zich een glas wijn in. Dan proost ze glimlachend naar de blauwe lucht achter het keukenraam. Daar ga je ouwe. Ik hoop dat je een beetje smaakt.